

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Μαρκ. ι' 32-45)

Κεῖνο τὸν καιρὸ, πῆρε ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὲς του καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέει τὰ ὅσα ἦταν νὰ τοῦ συμβοῦν. «Ἀκοῦστε», τοὺς ἔλεγε· «τώρα πού ἀνεβαίνουμε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου θὰ παραδοθεῖ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς γραμματεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο καὶ θὰ τὸν παραδώσουν στοὺς ἐθνικούς. Θὰ τὸν περιελάσουν, θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν θανατώσουν. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὅμως αὐτὸς θὰ ἀναστηθεῖ». Πλησιάζουν τότε τὸν Ἰησοῦ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τοῦ λένε: «Διδάσκαλε, θέλουμε νὰ μᾶς κάνεις τὴ χάρη πού θὰ σοῦ ζητήσουμε». «Τί θέλετε νὰ κάνω γιὰ σᾶς;» τοὺς ρώτησε ἐκεῖνος. «Ὅταν θὰ ἐγκαταστήσεις τὴν ἔνδοξη βασιλεία σου», τοῦ ἀποκρίθησαν, «βάλε μας νὰ καθίσουμε ὁ ἓνας στὰ δεξιὰ σου καὶ ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερά σου». Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε: «Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιεῖτε τὸ ποτήρι τοῦ πάθους πού θὰ πιῶ ἐγὼ ἢ νὰ βαφτιστεῖτε μὲ τὸ βάπτισμα μὲ τὸ ὅποιο θὰ βαπτισθῶ ἐγώ;» «Μποροῦμε», τοῦ λένε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε: «Τὸ ποτήρι πού θὰ πιῶ ἐγὼ θὰ τὸ πιεῖτε, καὶ μὲ τὸ βάπτισμα τῶν παθημάτων μου θὰ βαφτιστεῖτε· τὸ νὰ καθίσετε ὅμως στὰ δεξιὰ μου καὶ στὰ ἀριστερά μου δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δώσω ἐγώ, ἀλλὰ θὰ δοθεῖ σ' αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμαστῆ». Ὅταν τ' ἄκουσαν αὐτὰ οἱ ὑπόλοιποι δέκα μαθητὲς, ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν μὲ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Τοὺς κάλεσε τότε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς λέει: «Ξέρετε ὅτι αὐτοὶ πού θεωροῦνται ἡγέτες τῶν ἐθνῶν ἀσκοῦν ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω τους, καὶ οἱ ἄρχοντές τους τὰ καταδυναστεύουν. Σ' ἐσᾶς ὅμως δὲν πρέπει νὰ συμβαίνει αὐτό, ἀλλὰ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ μέγας ἀνάμεσά σας πρέπει νὰ γίνῃ ὑπηρετὴς σας καὶ ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ εἶναι πρῶτος πρέπει νὰ γίνῃ δοῦλος ὅλων. Γιατί καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου δὲν ἦρθε γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ προσφέρει τὴ ζωὴ του λύτρο γιὰ ὅλους».

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τὸ παρόν ἔντυπο λόγω θρησκευτικοῦ περιεχομένου καὶ τῶν εἰκόνων

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας ΚΥΡΙΑΚΗ 17 Ἀπριλίου 2016

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ἐβρ. θ' 11-14)

Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰώνιαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῆν τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῦναι Θεῷ ζῶντι;

Τώρα ἡ προσευχή σου καὶ ἡ ἀγάπη σου ζουν σὲ συνεργασία μεταξύ τους. Ὅσο πιο πολὺ προσεύχεσαι, τόσο πιο πολὺ ἀγαπάς. Καὶ ὅσο πιο πολὺ ἀγαπάς, τόσο πιο πολὺ προσεύχεσαι. Τι ἀγαπᾶς; Ποιον; Ἀγαπᾶς Αὐτὸν που σου δίνει τὴν προσευχή, ἀφοῦ ἡ προσευχή σε οδηγεῖ κοντὰ Του.

Τίτο Κολλιάντε

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Έβρ. θ' 11-14)

Αδελφοί, ὁ Χριστός ἦρθε ὡς ἀρχιερέας τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων πού προσμένουμε. Ἡ σκηνή στήν ὁποία μπήκε εἶναι ἀνώτερη καί τελειότερη. Δέν εἶναι ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, μέρος δηλαδή αὐτῆς τῆς δημιουργίας. Ὁ Χριστός μπήκε μία γιά πάντα στά ἅγια τῶν ἁγίων, γιά νά προσφέρει αἷμα ὄχι ταύρων καί μοσχαριῶν, ἀλλά τό δικό του αἷμα· κι ἔτσι μᾶς ἐξασφάλισε τήν αἰώνια σωτηρία. Τό αἷμα τῶν ταύρων καί τῶν τράγων, καί τό ράντισμα μέ τή στάχτη τοῦ δαμαλιοῦ ἐξαγνίζουν τούς θρησκευτικά ἀκάθαρτους καθαρίζοντάς τους ἐξωτερικά. Πόσο μᾶλλον τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Αὐτός, ἔχοντας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πρόσφερε τόν ἑαυτό τοῦ ἄψογη θυσία στό Θεό, κι ἔτσι θά καθαρῖσει τή συνειδησή σας ἀπό τά ἔργα πού ὀδηγοῦν στό θάνατο, γιά νά μπορεῖτε νά λατρεύετε τόν ἀληθινό Θεό.

Τι ζυγίζουν οι δυσκολίες και οι δοκιμασίες, όταν ζούμε τον Χριστό μέσα μας, όταν έχουμε τον Θεό κοντά μας, όταν νιώθουμε ότι βρισκόμαστε στη δική Του αγκαλιά! Όταν ο Κύριος ζούσε την εμπειρία της απόλυτης εγκατάλειψης στον σταυρό, εκεί ήταν η κατ' ἐξοχήν στιγμή της θεϊκής παρουσίας -ήταν αδύνατο να απουσιάζει ο Θεός τη στιγμή που επιτελείτο το ἔργο της θείας οικονομίας! Ἔτσι και μ' ἐμάς· η παρουσία του Θεοῦ εἶναι ἀπόλυτη και τέλεια στις δοκιμασίες και τους πειρασμούς μας, όταν η αἴσθησις της εγκατάλειψης Του εἶναι εντονότερη. Εἶναι ἀδύνατο να απουσιάζει ο Θεός ἀπό τη σωτηρία μας!

Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικόλαος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Μαρκ. ι' 32-45)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τούς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ καί ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καί γραμματεῦσι, καί κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καί παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, 34 καί ἐμπαίζουσιν αὐτῷ καί μαστιγώσουσιν αὐτὸν καί ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καί ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καί προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καί Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέτε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν καί εἷς ἐξ ἐυωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καί τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καί τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθῖσαι ἐκ δεξιῶν μου καί ἐξ ἐυωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοιμάσται. Καί ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καί Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὃς ἐὰν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καί γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.